ARON BIRO

Povestea dihorului şi a găinilor

Buzele găinilor

Nepoate, lasă-mă să te învăţ cum se prinde dihoru. Uite la lădoiu ăsta. Înăuntru are două cămăruţe, fiecare cu o momeală. Din partea asta poţi să vezi prima cămăruţă: o cuşcă din plasă în care am băgat o găină pe care am ţinut-o flămândă să cotcodăcească, să momească dihoru. Asta e momeala de depărtare, dihoru o aude şi vine dară vezi bine n-a ajuns să-i facă felu'.

Găina pe care o ţine bunicu' de aripi plânge. Ochiul ei albastru mă priveşte. E sleită şi ameţită şi sfârşită de faptele cărora le-a fost martoră. A stat o zi şi o noapte într-o cuşcă în care abia încăpea culcată, cu penele ieşind prin ochiurile plasei metalice. Unele pene îi fuseseră smulse iar unul dintre picioare îi sângerează rău. Un deget i-a fost mâncat.

Buun, acu uită te aici, capătu ăstalalt unde am pus a doua nadă: momeala de aproape, puiu găinii, legat de picioare cu capu-n jos să-i vină sângele în cap, să leşine, să stea liniştit. Lăsăm o deschizătură prin care dihoru, momit de cotcodăcitu

găinii, chiar de nu-i în stare să ajungă la ea, să poată să intre în cămăruţa puiului. Dacă nu poţi face un lucru, trebuie să faci altul. Asta e tot ce ţi-a rămas.

Bunicu' trage un fir de sfoară la capătul căruia este legată o pereche de picioare din ce a fost odată un pui de găină. Acum, doar o pereche de picioare.

Firul cu care sunt legate picioarele puiului este legat la un alt capăt de piedica ce ţine deschisă uşiţa intrării. Pe măsură ce dihorul sfâşie puiul, firul se zgâlţâie şi trage piedica, lăsând uşiţa să cadă peste intrare. Dihorul rămâne înăuntru, cu puiul în dinţi şi mama făcând gălăgie nevoie mare de partea cealaltă a plasei.

Bunicu' foloseşte o plasă cu mâner, asemenea celor în care se prind fluturii, să tragă dihorul afară din locaşul în care rămăsese sechestrat din pricina lăcomiei sale. Animalul schiaună şi se zbate, e sătul şi în puteri, nu a stat închis mai mult decât dacă ai merge până la marginea pădurii şi înapoi şi se pare că şi-a petrecut ultimele clipe încercând să ajungă şi la găina îngrozită din a doua cămăruţă.

De ce procedăm aşa, nepoate?

Nu ştiu, bunicule, spune-mi tu.

În primu' rând arătăm respect dihorului. Înainte să-l

scoatem şi să-l omorâm pentru poftele lui fireşti, i-am dat o masă îndestulătoare, cea de pe urmă, un pui viu căruia să îi rupă gâtul în faţa mamei acestuia. Nu e defel totuna cu a muri flămând.

Bunicu' aruncă plasa cu dihorul în colbul ogrăzii. Fiara se zbate cu lăbuţele prinse în ochiurile plasei şi cu gura sângerie larg deschisă. Bunicu' apucă o lopată rezemată de perete şi izbeşte dihorul cu o lovitură de încărcătură, pornită de deasupra capului, al cărei zgomot nu poate acoperi scrâşnetul oaselor osânditului. Odată ridicată lopata, animalul nu mai mişcă, chipul îi este desfigurat, botul deschis şi teşit în partea dinspre care a încasat lopata şi-a pierdut simetria. Bunicu' desface plasa de pe leşul bestiei şi o aruncă în jgheabul din care se adapă animalele, o să mă pună mai târziu să o spăl de sânge şi smocuri de blană sub un jet de apă încălzită. Până atunci, bunicu' ia în palme stârvul. Unul dintre picioruşe începe să tremure. Freamătul încetează abia când i se răsuceşte grumazul iar picioruşul se întinde ca un arc. Sufletul dihorului se ridică definitiv la ceruri şi împreună îi ducem trupul neînsufleţit în grădină.

Nepoate, să-i săpăm o groapă, şi îmi pune unealta în mână.

Scormonesc ţărâna cu lopata, întotdeauna a fost mai cald în grădină decât oriunde altundeva.

Mai adânc, nepoate.

Pământul e tare şi coada lopeţii e aspră.

Mai adânc nepoate, şi mai repede. Nu îngropăm un om. Ce eşti tu, nepoate? Ce eşti, găină sau dihor?

Încasez o palmă peste ceafă, atât de tare încât mă tem că o să-mi rupă gâtul asemeni dihorului.

Gata, ajunge.

Bunicu' aşază animalul în groapă, îi îndreaptă cu un scrâşnet coloana vertebrală şi coada, îi aşază lăbuţele din faţă pe piept iar pe cele din spate le împreunează ca şi cum ar aplauda cu ele. Se scuipă pe două degete şi şterge cu salivă boabele de creier ce ieşiseră prin gura mortului. Aşa e mai frumos. Scoate un cuţitaş, strânge coada dihorului cu două degete şi cu cealaltă mână mânuieşte cuţitaşul. Harşt.

Întinde palma.

Îmi pune coada în palmă.

Asta e a ta, să o ţii aproape de suflet, nu ştii niciodată când o să-ţi fie de ajutor. Să-l acoperim. Să ne ierte Dumnezeu, căci nu e mare lucru.

Arunc pământ peste mort. Iar bunicu' desenează o cruce în ţărână cu degetul lui gros, mult prea gros, cu unghie neagră care

nu trebuie tăiată căci pică din când în când. Ne întoarcem în ogradă.

Ce trebuie să mai înţelegem, nepoate?

Nu ştiu, bunicule, spune-mi tu.

Găina închisă în cuşca de plasă şi-a văzut odrasla sfârtecată şi a înţeles nişte lucruri. A învăţat să nu îi pese şi să primească moartea care e ceea ce se cuvine.

Bunicu' aruncă găina ameţită în jgheabul din care se adapă animalele. Curând îmi va cere să îi tai gâtul şi să-i smulg penele sub un jet de apă încălzită. Azi mâncăm ţomburi şi supă dulce. Bunicu' se opreşte şi îşi ridică nările în calea adierii de vânt.

Simţi, nepoate, vântul duşmăniei între animale? Simţi miasma foamei? Unii mănâncă, alţii sunt mâncaţi. Să respectăm dihoru'. Să mulţumim găinii.

Căci jertfele sunt florile aruncate în calea dreptăţii. Găina care îşi sacrifică puiul, sânge din sângele ei şi cioc din ciocul ei, salvează vieţile altor zeci sau sute de găini prin jertfa ei. Viaţa continuă o vreme şi toată lumea are de câştigat. Amintirea dihorului rămâne nepătată. Puii lui vor căuta răzbunarea. Să nu uităm că găinile-s de două feluri: care au fost mâncate şi care vor fi mâncate. Ele nu pot să moară cu numele Domnului pe buze.

Minciuna are coadă

Bunicu' meu era poştaş. Până într-o zi, demult, care parcă e azi. Azi bunicu' e gol puşcă, prăbuşit în praf şi strănută din pricina colbului care i-a intrat în nas. Bicicleta de poştaş cu care ducea pensiile la oameni e praf, făcută bucăţi şi Burtosu cu oamenii lui se învârt în jurul bunicului precum haitele de lupi. Burtosu e lăptarul satului. A rupt spiţe din bicicleta lui bunicu' şi le şfichiuieşte prin aer. Câteodată îi mai trage câte o spiţă peste fund, lăsând răni subţiri şi aspre ce sângerează într-o clipă făcându-l pe bunicu' să urle cum nu l-am văzut niciodată.

AU! OPREŞTE-TE Burtosule! CÂINE CE EŞTI!

Câine, AI? Câine, EU? Păi eu am coadă SAU TU? MARŞ!

Şi-i mai trage o spiţă de bicicletă peste fundul alb al lui bunicu' pe care era prima dată când îl vedeam în fundu' gol şi era prima dată când îi vedeam coada. Era cam atâta de lungă şi se înroşise chiar dacă nu cred că era tot timpul roşie. Şi bunicu' gemea.

NU MAI DA Burtosule!

Zbif, o spiţă şfichiuieşte prin aer, pe burta bunicului se despică o rană care cred că doare mai rău decât când iei injecţii

în burtă, căci sângele se revarsă şiroaie iar mama îmi pune mâna în cap şi mă răsuceşte cu spatele şi îmi bagă faţa în fusta ei pătată cu albuş de ou să nu mai văd ce se întâmplă. Îmi apasă faţa atâta de tare că mă sufocă şi îmi îndoaie nasul aşa că mă apăs aşa mai într-o parte cât să-mi pot lipi obrazul, să pot respira şi cu un ochi să văd pe sub mâna mamei ce se întâmplă, cum Burtosu îl prinde pe bunicu' de coadă şi îl trage prin nisip iară unu dintre cumnaţii Burtosului îi arde o cizmă în gură cum i-am ars şi eu lu' fiu su anu' trecut când l-am prins că se ascundea în iarbă înaltă să mă sperie când trec pe acolo. Iar bunicu' plânge ca un copil.

Burtosu îl ridică pe bunicu' în picioare şi vorbeşte, uitându-se spre mulţime.

De ASTĂZI…

Când strigă, lui Burtosu i se taie suflarea cum e gras aşa că întotdeauna repetă primele vorbe, până i se umple plămânii de glas:

De astăzi altcineva ne aduce pensiile. De astăzi Dihoru pleacă din satu' nostru. De astăzi Domnu' o să aibă milă de el.

ZBIF! ZBIF!

…nu mai da!!!

Bunicu' e iar în patru labe în colbul roşu şi cerşeşte milă cu

coada între picioare, coada îi atârnă până jos şi lasă o dâră în nisipu' pătat iar eu strâng în mână codiţa de dihor pe care mi-a dat o când eram mic, mai mic decât sunt azi, îmi dă o lacrimă şi mi-o şterg de fusta mamei. Codiţa de dihor o folosesc când ne jucăm de a ascunselea şi îmi închipui că mă face invizibil. Burtosu se apropie de mama să îi spună.

Socru-tu pleacă astăzi din sat. AM ZIS! Până la apusul soarelui să plece. Dacă nu, îţi iau copiii la rând şi îi spânzur de cozi pe stâlpii de telefon. Ai priceput?

Şi nu mai aşteaptă răspuns ci se întoarce brusc şi îi trage bunicului un şut în frunte atât de tare încât cum stătea el în patru labe s-a răsturnat fix pe spate, lăsând să i se vadă ouăle de sub burta albă brăzdată de şfichiuitul spiţelor de bicicletă, iar sora Burtosului se apropie şi îi toarnă un pumn de sare pe coadă făcând toţi oamenii să râdă în afară de mama care nu l-a iubit pe bunicu' da nici chiar aşa.

Bunicu' îşi băgase mâna în pensia Burtosului şi gurile rele zic că şi în banii altora. Gurile rele au dreptate căci bunicu' mi se lăuda când număra seara bani cu degetele cu unghii care nu trebuiau tăiate căci picau singure, scuipa aşa în buricele degetelor şi număra cât a luat, căci Burtosu şi nu doar el nu ştiau

să citească de pe cuponu de pensie şi primeau cât ştiau ei că trebuie deşi pensiile se măriseră de două ori de atunci. Dară cine să le spună, că doar bunicu' le aducea cu bicicleta lui de poştaş şi cât el le dădea, atâta aveau, niciun sfanţ în plus, dracu' să-i ia că au furat şi ei toată viaţa şi nu e păcat să furi de la hoţ. Bunicu' avea uniformă de poştaş şi lăsase gaură la turu' nădragilor căci nu e ruşine să ai coadă pe care şi-o lega de dunga pantalonului de uniformă să nu atârne să se încurce în spiţele roţii din spate de la bicicletă Doamne fereşte.

Dar Domnul nu e orb şi motivu' nu face păcatu' mai puţin păcătos iară ca să poţi minţi bine trebuie să ai ţinere de minte bună ori bunicu' îmbătrânise şi se îngrăşase şi se ramolise şi îi picaseră aproape toate unghiile de-i rămăsese doar aia care se înfipsese în carne când şi-a dat cu ciocanu' peste degete. Dar ce ziceam, că când vorbeşti doar adevăruri nu-ţi trebuie ţinere de minte, zicea tata, care şi el s-a dus când îi era lumea mai dragă că l-am găsit în somn cu coada într-o parte cum murise, crezusem că dormea că el dormea mult mai ales ziua, noaptea nu ştiu, că era rândul meu să dorm, dar ziua când îl trăgeam de nas zicea să-l las în pace că se pregăteşte să moară şi de aia tot doarme, deşi tot el mi-a zis altă dată că să fii mort nu se învaţă.

Dar bunicu’ nici nu vorbea adevăruri, nici ţinere de minte nu mai avea aşa că odată s-a simţit bun la suflet şi i-a dat Burtosului cât trebuia să-i dea oricum şi Burtosu a întrebat la vecini, chiar şi la cei care nu-l aveau la suflet şi nu voiau să vorbească cu el, că ăsta fusese norocu' lui bunicu’ până atunci, şi în ziua aia şi-au adunat mai mulţi vecini cupoanele şi i le-au citit lu’ Burtosu cu voce tare aşa că până aci i-a fost lui bunicu’. Fiecare a aflat cam cu cât îi furase poştaşu' în toată vremea asta aşa că azi, când venea făcând aşa opturi cu bicicleta şi cu coada legată la dunga pantalonului i-au pus piedică cu băţu la spiţe şi fără să-i zică nimica l-au bătut şi l-au dezbrăcat la fundu’ gol cum nu l-am văzut niciodată şi bine am făcut că abia mi-am dat seama ce urât e omul bătrân, d-apăi când l-am văzut şiroind de sânge din burtă şi de pe spate când îl trăgeau ăştia de coadă prin nisip de m-am şi temut că or să-i scoată ochii cu spiţele cum a strigat una bătrână din spate care nici nu ştiu ce treabă are că n-a lucrat niciodată şi n-are cum să aibă pensie. Unii oameni nu ştiu de ce se bagă unde nu le fierbe oala.

Plecarea bunicului

Mama i-a făcut un pachet cu haine şi merinde şi l-a trimis

pe bunicu' de acasă. Burtosu nu ştia de glumă. Din ziua aia a început să plouă.

Sângele făină nu se face

A plouat multe zile şi pe jos era numai noroi, în loc de colb.

De la o vreme au început să dispară găini din coteţele oamenilor. Unele dispăreau cu totul. Pe celelalte le-au găsit mai încolo. Din restu' abia mai dădeai peste câte un pinten, pană sau cap fără creastă când frecai menta prin tufele de la marginea satului. Umbla vorba că au venit iară dihorii.

Ţi se întâmplă să te joci de-a ascunselea şi să te întinzi pe pântece în locu' unde ţi se pare că n-o să te găsească nimeni, chiar dacă mama te-a învăţat să nu stai pe burtă pe iarba udă că te răceşti la burtă. Strângi codiţa de dihor primită de la bunicu' la piept ca să te faci invizibil adică să treacă ceilalţi pe lângă tine fără să te vadă. După aia te gândeşti că eşti prea departe de locu' de scuipat şi n-o să vină nimenea să te caute pe aici, mai ales fiu-su lu' Burtosu care nu te căuta niciodată departe căci ştia că n-are cum să fugă distanţă mare şi atunci dădea roată-roată pe lângă stâlpu' de scuipat strigând cât putea şi el din pricina burţii primite de la tat-su care-l apăsa la plămâni şi la obraji:

TE-AM VĂZUT!

Când ieşeau aşa din ascunzători ceilalţi câţiva, ori că se strecurau ca dihorii prin iarbă, ori că veneau grămadă ca găinile cotcodăcind să-l ameţească de cap pe fiul Burtosului încât să nu mai ştie pe cine să scuipe primu', oricum ar fi, se întâmpla să rămâi pe dinafara jocului, să uite ceilalţi de tine din simpla pricină că te-ai ascuns prea departe şi când e rându' grasului să ţină ochii nu se cade să te depărtezi, plus că o să ratezi clipa când toţi copiii o să râdă de fiul Burtosului cum cade în fund în noroi. Dar ce să-i faci, tat-su i-a spus clar ca lumina zilei să nu se mai joace cu restu' copiilor că or să râdă de el, dar fiu-su a zis absolut corect şi n-ai cum să nu-l înţelegi:

DACĂ NU MĂ JOC CU CEILALŢI COPII, ATUNCI CU CINE SĂ MĂ JOC?

Şi cum stai aşa pe burtă şi mulţumeşti Domnului că nu te-ai trântit în urzici să te umpli de bube, îţi dai seama că mai bine erau urzici, căci de sub burtă încep să zboare muşte foarte negre şi unele colorate de care se nasc din mortăciuni şi te dai în spate cu scârbă ca să vezi că te-ai întins pe nişte maţe şi un cap de găină. Şi apuci o frunză de brusture să te ştergi pe pulover. După aia te gândeşti că dihorii nu scot maţele la găini şi nici nu le

smulg penele şi nici capu' nu le taie, căci nu au mâini.

Îţi bagi picioarele că ţi-a stricat ziua şi tre' să te duci acasă să dai puloveru' la spălat înainte să se nască muşte şi viermi din el şi te tot gândeşti la nedumerire. Restu' copiilor să te mai caute, o să se sature de la o vreme. Casa e acolo, se vede de aici. Şi e lume adunată în faţă. Alergi ca să vezi ce e. Alergi ca prin vis căci iarba ţi se înnoadă pe picioare şi muşte negre flutură din aripi oriunde calci cu picioru'. Şi unele colorate.

Până la urmă ajungi, a fost mai mult decât credeai, ori ai fugit mai repede decât voiai căci ajungi gâfâind în faţa casei unde lumea a rămas adunată de parcă sunt viţei la poarta nouă. Căci vecinii trebuie să bage de seamă orice se întâmplă la noi acasă.

În ogradă îl vezi pe Burtosu cum o trage pe mama de păr şi nu e spaimă mai mare decât că o să vezi cum o dezbracă şi o bate cu spiţe de bicicletă sau Doamne fereşte îi scoate ochii şi vă spânzură pe toţi copiii ei cu cozile de cablu de telefon de pe stâlp. Dar nu se întâmplă chiar aşa.

UNDE… UNDE EŞTI CODAŞULE! ARATĂ-TE!

Strigă Burtosu de parcă n-ar putea vorbi ca oamenii.

Mama plânge şi ţi se rupe sufletul şi strângi în pumn pe codiţa de dihor care o porţi la gât şi te face invizibil aşa că

Burtosu nu te bagă de seamă. Nu i-ar strica şi lui mama una şi îţi pui în gând dorinţa ca mama să dispară. Burtosu urlă la toţi ceilalţi.

POŞTAŞU… POŞTAŞU NE FURĂ GĂINILE! POŞTAŞU NE FURĂ ŞI NE MĂNÂNCĂ GĂINILE! ARATĂ-TE POŞTAŞULE!

Mama are genunchii juliţi şi plânge de parcă e momeala de aproape din capcana bunicului, iară bunicu' e pe cale să fie prins ca într-un fel de capcană pentru dihori de unde-ţi închipui că îl vor trage afară în ogradă cu o plasă de prins fluturi şi o să-i spargă capu' cu o lopată apoi or să te pună să-i sapi mormântu' şi să îţi spui în gând: Unii mănâncă, alţii sunt mâncaţi.

Dar bunicu' nu a iubit-o niciodată pe mama, însă nici chiar aşa. Ieşi din mulţime şi te arunci în braţele mamei şi dintr-odată te vede Burtosu şi te prinde de urechi şi te face să te gândeşti cum e să stai cu capu-n jos să-ţi vină sângele în cap până te linişteşti şi nu mai strigi. Iară mulţimea strigă după bunicu' să se arate şi să aducă găinile înapoi. Câtă duşmănie e între oameni.

Nici chiar aşa.

Burtosule, LASĂ-MI NEPOTU!

Mulţimea se desparte precum Marea Roşie în faţa lui Moise.

Bunicu' se apropie şi e gol puşcă, cu câteva dâre de sânge pe ici pe colo, printre care poţi vedea rănile uscate şi descojite lăsate de spiţele de la bicicletă din ziua în care l-au alungat din sat. Este negru la faţă şi părul vâlvoi amestecat cu iarbă, abia îl poţi recunoaşte după albul ochilor şi după mers.

Vine printre oameni ca un rege, lăsând în noroi urmele picioarelor goale şi între ele o dungă lăsată de coada îngălbenită. Picioarele i-au slăbit şi din pricina asta pare că burta i-a crescut, la piele e atât de galben încât pare negru, dar umblă drept cum nu la văzut nimeni niciodată şi păşeşte cu grijă, de parcă ar călca pe un covor. În jurul gâtului are legată o aţă şi în dreptul pieptului, de aţă îi atârnă o coadă de dihor precum cea pe mi-a dat e în ziua aia.

Burtosule, lasă-mi nepotu în pace.

Burtosu mă lasă în pace. Şi pe mama.

Bunicu' se opreşte în faţa Burtosului cam cât ar fi de aici până la tine şi chiar dacă e slab şi murdar şi negru la faţă cu păr amestecat cu iarbă, cine ştie pe unde o fi dormit în ultima vreme, cu toate astea pare puternic şi toată lumea, punând la socoteală şi pe Burtosu, pare niţel speriată. Şi are de ce să fie, căci bunicu' întinde o mână cu pumnu' închis şi o deschide. Şi în pumnu'

deschis vedem că are un pumn de făină sau de colb, dar de unde să aibă colb când e noroi afară. Poate e făină.

Burtosule, ascultă-mă aici. Eu plec azi şi nu o să mă mai vedeţi niciodată. Mă duc în munţi şi nu o să se mai atingă nimenea de ogrăzile voastre. Dar ascultaţi mă bine astăzi, căci atâta v-a rămas. ATÂTA V-A RĂMAS!

Burtosu îşi bagă vârfurile degetelor la turu' nădragilor şi pare să-şi bage cămaşa în pantaloni ori să-şi scoată cuţitu' care ştim toţi că acolo îl ţine şi bănuim că vrea să-i taie coada lu' bunicu'.

Însă bunicu' răsuceşte încetişor pumnu' plin cu făină şi o lasă să se scurgă pe jos, în noroi, precum într-o clepsidră. Şi cum se varsă făină jos, dacă te uiţi bine la picioare vezi că ce porneşte făină ajunge jos sânge care picură picătură după picătură şi îl stropeşte pe bunicu' pe degetele goale de la picioare, se scurge sângele precum ticăie ceasul cu cuc şi în timp ce ticăie bunicu' vorbeşte cu glas tare:

OAMENI BUNI, după ce făina din palma mea o să se săvârşească în sânge, după ce fiecare picătură de sânge o să se risipească în mocirlă, eu plec de aici şi nu o să mă mai vedeţi niciodată. Dară înainte să plec, primiţi de la mine blestemul

dihorului, căci decât animale sunteţi, care se mănâncă unele pe altele. Şi blestemul dihorului zice că mult sânge şi vaiet se va petrece în sat după ce voi pleca şi om se va omorî cu om şi femeile şi pruncii vor plânge precum găinile lăsate în calea fiarei. Astea sunt ultimele vorbe ale mele pentru voi.

Şi mai adaugă:

Să n-aveţi parte de uitare.

Apoi făina a terminat să i se scurgă din pumn şi bunicu' îşi freacă palmele una de cealaltă împrăştiind în aer ce i-a rămas între degete.

Apoi îşi trage de aţa pe care o are în jurul grumazului căci îi alunecase înspre un umăr şi prinde între degete codiţa de dihor care seamănă cu a mea doar mai neagră.

Apoi a strâns codiţa de dihor în pumn şi a dispărut din faţa ochilor oamenilor.

Blestemul dihorului

Oamenii l-au căutat pe bunicu' toată seara, apoi noaptea, cu lanterne.

L-au căutat după case, printre şuri, la marginea pădurii şi pe dealuri, unde stau căpiţele. Iară dimineaţă au zis că tre' să fi

plecat în munţi, că dacă era pe aici l-ar fi prins cu lanternele lor. Vorbeau aiurea, căci nu mai aveau chef să îl caute şi erau speriaţi de lăsarea întunericului. Şi aveau de ce să fie.

Căci în vremea care a urmat bărbaţii satului au început să bea tot mai mult, să îşi mintă femeile şi să îşi bată nevestele şi copiii. Au început să stea la serviciu fără să facă nimic şi să joace jocuri de noroc şi să se ia la harţă din orice. Au început să se bată îl văzu lumii pentru temirice. După ce şi au bătut toate femeile şi copiii de era toată lumea vânătă pe la ochi decât văduvele cum era mama, au început să se omoare între ei. Într-un an n-a mai rămas niciun bărbat în toată firea în sat, doar văduve şi orfani care se văicăreau toată ziua.

Pe Burtosu l-au găsit cu spiţe de bicicletă băgate prin burtă şi peste tot. Iar fiu-su stătea în genunchi la capului cu ochii daţi peste cap şi striga:

DACĂ NU MĂ JOC CU CEILALŢI COPII, ATUNCI CU CINE SĂ MĂ JOC?